

Gökkuşığı Roman 16 20 Sayfa

— mucit55macit · 14 Temmuz 2015

---Bilmiyorum. O ustamındı.

---Sana kimin olduğunu sormadım canımı sıkma. Kimden alıp kime götürüyorsunuz?

---Bilmiyorum ben, öyle şeylerle ilgilenmem.

---Oğlum bak iş çok ciddi. Sen hala dalga geçiyorsun, şimdi dışarı çıkar, önceki memurları yollayım, ister misin?

---Abi, kurbanın olayım ne dediğinizi anlamıyorum, niye bu iş ciddi, ne var o pakette bana da anlatın ne olur.

Amir elini yüzüne tutarak odada bir müddet gezindi. Ara sıra bana bakıyor sonra tekrar dolaşıyordu.

Birden durdu bana döndü;

---Oğlum bak bu işin sonu kötü ne yaptığınızı, ne ettiğinizi bir güzel anlat bize. Zaten Ustan konuştu her şeyi anlattı. Ama birde senden dinleyelim diyorum. Susup, ekledim bir müddet, sonra Amire dönerek:

---İşin ne olduğunu bir bilsem, neden konuşmayayım.

Amir hiddetle eğilip yakama yapışmıştı. Çok korkmuş, yalvaran gözlerle yüzüne bakıyordum.

---İnsanları zehirlemek için taşıyın, ondan sonrada aptal muamelesi yapın şimdi. Utanmıyorsunuz hayvan herifler.

Şaşırmışım. Ne zehri, ne oluyordu? Korkum gittikçe artmış, işlerin karışmaya başladığını anlamaya başlamışım. Saf bir şekilde Amir Beye dönerek:

---Pakette zehir mi varmış? Ne zehri Abi, Allah aşkına ben bir şey bilmiyorum.

Amir Bey sert ve gür sesle:

---Tabii, işinize gelmeyince görmedim, bilmiyorum. Hep aynı numara diye bağırdı. Sonra sert bir şekilde kapıdan çıkarken:

---Bunlara iyilik yaramaz, size bırakıyorum,

Dedi ve gitti. Şimdi ne olacak, yoksa yine dayak mı vardı acaba diye düşündüm. Ne anlatmamı istiyorlardı, ne söylemeliydim. Bir şey görmemiş, söyledikleri konuda bir şey bilmiyordum ki. Yanımda kalan memurlar tekrar sorguya başladılar. Kimden aldınız, kime götürüyordun? Ben sustukça onlar daha da kızıyor, bazen sağıma soluma yumruk atıyorlardı. Ağzımdan burnumdan kan geldiğini anlamış, silmeye çalışıyordum. Bir gözümde çok ağrıyor, ağlamak dahi aklıma gelmiyordu. Ne kadar geçti bilmiyorum dışarı gittiler. Kurtuldum sanırken daha sert bakışlı iki yeni memur içeri girmişti. Artık yorgunluktan sorulara cevap vermek yerine başım öne düşmüş, boğazımdan hırıltılı sesler geliyordu. Bu durumlarda başımdan aşağı su dökerek kendime gelmemi sağlıyorlardı. İki memurda bir zaman sonra dışarı çıkmış yenileri gelmişti. Sorular, sorular, sorular... Bir türlü kesilmek nedir bilmiyordu. Saatlerdir sandalyedeyim, ayaklarım şişmiş sızlamakta, ellerimdeki kelepçeler bileklerimi iyice acıtmaktaydı. Hatta korkudan, dayaktan, sıkıntıdan altımı ıslatmışım. Herhalde üzerime dökülen sulardan anlaşılmalıydı. Sağlam bir bünyeye sahip olmama rağmen iyice bunalmış, yorulmuş bir süre sonra dayanamamış, olduğum yere yıkılmışım. Düştüğüm yerden sırt üstü dönüp sızlayan ayaklarımı uzatmaya çalışırken,

yukarıda yanan kısık ışıklı lambaya bakıyor, bakarken dalıyorum.

Yeşilirmak kenarında çimenlere uzanmışım. Irmağın ve ağaçların çıkardığı seslerin oluşturduğu ahengi dinliyorum. Güneş bulutların arasından parlamakta, bir de inceden bir yağmur yağıyor. Kulaklarımda bir ninni, aklıma annem geliyor.

Gök kuşağı çıkmış, aman Allah'ım tam tepemde ve ben altındayım. Uzanmak ve tutmak istiyorum fakat içim daralmakta, midem şiddetle bulanmakta. Derin derin nefes almaya çalışıyorum, göğsümde derin bir ağrı.

Hafif bir serinliğin etkisiyle kendime gelmeye çalışıyorum. Her tarafım ağrılar içinde yere azanmış halde ellerimi, kollarımı oynatmaya çalışıyorum. Gözlerimi açmak istiyorum ancak zorlandığımı hissediyorum. Doğrulmaya çalıştım, gücüm yetmemişti. Ellerimi destek yaparak tekrar kalkmaya çalıştım. Yavaş yavaş kalkarken ağrımadık yerimin olmadığını acılar içinde hissediyordum. Oturur duruma geldiğimde, ilk geldiğim odada olduğumu fark etmiştim. Ellerimde kelepçe yoktu, kollarımı oynatırken çok kötü koktuğumu hissettim. Hayatta hiç sevmediğim bir durumla karşı karşıyaydım. Pislik.... Üzerimi şöyle bir yokladım üstümdekiler kurumuştur, fakat biraz üşüyordum. Duvarın pisliğine aldırmadan arkama yaslandım. Ne kadar zaman olmuştu acaba, buraya tekrar neden getirilmiştim?

Cemal Ustam! O neredeydi şimdi? Ondan hiç haber alamamış ancak buralarda bir yerde olduğunu hissediyordum, nerede ve ne haldeydi? Ustamı fazla düşünemedim, çünkü kendim çok kötüydüm. Elimi yüzüme sürdüm, yüzümün her tarafı şişmiş ve ağrıyordu. Çenemi oynatmaya çalıştım, paslı bir kerpeten gibi zorlanıyordu. Tuvalet ihtiyacımın geldiğini anlayınca zorlukla ayağa kalkarak dipteki pis deliğe yöneldim. Artık temizliği düşünenecek halde olmadığım için ihtiyacımı giderdikten sonra odada dolaşmaya başladım. Ayaklarım ağrıya karışık derin bir sızı vardı. Açılır diye bir müddet ileri geri hareket ettim. Ancak başım da çok ağrımakta, hafiften midem bulanmaktaydı. Tekrar otururken arkama yaslanıp olanları bir kez daha düşünmeye başladım. Biz neden buradaydık, aldıkları pakette zehirden bahsetmişlerdi ya! Neydi bu zehir denilen şey?

Böyle bir şey duymamıştım ama sinema filmlerinde uyuşturucu ile ilgili görüntüleri, çatışmaları, ölümleri izlemiştim. Acaba zehir dedikleri uyuşturucu olabilir mi diye düşündüm. İyide ustamın bunlarla ne işi vardı. Gittiğimiz yerlerde pek çok kimseyle görüşmez, malı indirdikten sonra parasını alır, yeni ambara gider, yük sorar, sadece tanımadığım garip kılıklı birkaç kişi ile görüşürdü. Ben onların kim olduklarına aldırılmaz, kendi işime bakardım ki bu görüşmeler çok kısa olur, şüpheli bir durumu fark etmezdim. Nasıl bir pisliğin içinde kaldığımı tam olarak anlamadığımdan korkuyordum. Benim bir şey bilmediğime niye inanmadılar, benim ne suçum vardı ki? Allah'ım nasıl kurtulacaktım buradan? Tek umudum ustamın konuşması olacak diye düşündüm, o beni korurdu.

Bir zaman sonra daha da toparlanmış vaziyette otururken, ayak sesleri gelmeye başladı. Demir parmaklığın arkasında resmi giyimli bir memur belirdi. Elinde küçük bir tepsi vardı.

---Gel al bunları da zikkımlan,

Diye seslendiğinde yapılan hakaretlere üzülmüyor, zoruma gidiyor, içten içe kızgınlığım artıyordu. Genç olmama rağmen insanların beni bu derece aşağılamalarına dayanamıyordum. Ben de bir insandım, hem de suçumu bile bilmeden tıklmıştım buraya. Tepsiyi demir parmaklığın altından içeri uzatan memur gidince yavaşça doğruldum ve tepsinin olduğu yere gelerek eğilip aldım. Elimdeki tepsiyle yerime

otururken içindekilere baktım, eski bir kap da sulu bir çorba, yanında biraz ekmek ve bir parça helva. Midem almasa da yemeliydim belki içimdeki bulantısı geçirdi. Hayatımın bu anına kadar ister evimde ister arabada çalışırken hep güzel beslenmiş, iyi şeyler yemeye alışmıştım. Ama şimdi durum farklıydı ve olanla yetinmeliydim. Ekmek kuru olsa da sulu yemeğe batırıp ıslatarak yemeye çalıştım. Çorbanın tadı güzeldi ancak çenemi açmakta bir hayli zorlandığımı fark edince dayaktan olacak diye düşündüm ve belli belirsiz ağır hareketlerle önümdekileri tüketmeye başladım. Diğer bir tasın içindedeydi su vardı, onu da içtim. Tepsiyi yanıma koyup tekrara arkama yaslandığım zaman, yemekten olacak kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Bakalım işin sonu nereye varacak diye düşünerek, dayanmalı, sabırlı olmalıyım diye kendi kendime kuvvet vermeye çalıştım.

Gece mi, gündüz mü bilemeden bir hayli zaman geçmiş bende bu arada oturduğum yerde zaman zaman uyuyordum. Dışarıdan konuşmalar sesler duysam da, uzaktan geldikleri ne olduklarını için anlayamıyordum. Şu an ırmak kenarında olmak için neler vermezdim. Irmak ve yeşillikler, uzun ağaçlar, o ahenk dolu sesler gözümde tütüyordu. Ben böyle yerlere yakışacak insan olmadığımı biliyordum ama ne fayda şimdi buradaydım.

Ne kadar zaman geçti bilemeden, dışarıdan yine sesler gelmeye başladı. Ayak seslerinden gelenlerin benim tarafa doğru geldiklerini anladım. Demir kapının önünde durup kapıyı açtıklarında gelenlerin iki kişi olduğunu gördüm. Öndeki kelepçelerle bana yaklaştı, belli ki yine gidecektik ama nereye? İnşallah sorgulandığım odaya değildir.

---Uzat lan ellerini.

Ellerimi uzattım, kelepçeleri hızlıca takarken bileklerimin acısını ta yüreğimde hissetmiştim.

---Ah! Yavaş biraz,

Demeye kalmadı.

---O.... Çocuğu! İnsanları zehirlerken onları hiç düşündün mü? Onların acılarını hissettin mi? Bak!

Hemen canın nasılda yandı.

İçimden konuşmak gelmedi, çünkü daha öncede defalarca ben bir şey bilmiyorum demiştim zaten, üstelik çenemde ağrı içindeydi. Beni aralarına aldılar, sakın adımlarla yürümeye başladık. İlerledikçe içeriye gün ışığı daha çok geliyordu ki vakit gündüz olmalıydı. Oda ne? Beni kapıya doğru götürüyorlar. Şimdilik, o kötü oda yok diye seviniyordum. Merdivenlerden aşağı indiğimizde önümüzde duran kapalı bir cip gördüm. Hemen yanı başında resmi elbiseli bir memur vardı. Kapıyı açarak içeri girmemi istediler itilir gibi içeriye girdim.

Aa Cemal Amca! Oda buradaydı. Sakin ama çok hırpalandığı açıkça belli bir vaziyette başı önünde öylece oturuyordu. Yanına oturduğumuzda araba hareket etmişti bile.

---Usta nasılsın, nerelerdesin, neler oluyor?

Demiştim.

---Kesin sesinizi konuşmak yasak,

Demişti yanımdaki resmi memur.

---Adliyeye gidiyoruz, Savcıya çıkacaksınız.

Adliye, Savcı! Aman Allah'ım bunu sonu cezaevi olacak diye her yanıma bir ürperti aldı. Ne suçum vardı sanki? Bunlara derdimi anlatamamışken Savcı anlar mıydı? Ustam beni korumadı herhalde diye

aklımdan geçti, baksana beni de Adliyeye götürecekler. Heyecanım artmış hafifçe titremelerim başlamıştı. Ustam bunun nedenini biliyordu ancak yanımdaki memur bilmediği için sinsi sinsi gülerek bana bakıyordu.

Üç beş dakika geçmiş, Düzce Adliye binasına gelmiştik. Araba durdu, önce memurlar, ardından bizde arabadan indik. Ustam önde ben arkasında kelepçeli vaziyette binaya doğru gitmeye başladık. Çevrede bulunan insanlar meraklı gözlerle bize bakarken, kendi aralarında bizimle ilgili bir şeyler konuştukları belliydi. Birbirlerine bizleri gösteriyorlar, bizim suçlu olduğumuza inanıyorlardı. Bu durum karşısında ne kadar utandığımı anlatamam. Üstüm başım perişan vaziyette, sakalım uzamış, her zaman düzenle taradığım saçlarım dağılmıştı. Dışarıdan bakınca çok kötü görüdüğüm kolayca anlaşılıyordu. Bu halimle bile suçlu insanlara benziyordum. Bu genç yaşımda ellerim kelepçeli, polislerin arsında Mahkemeye gidiyordum ama hala nedenini bile bilemeden.

İçeri girdik yukarı çıkan merdivenlere yöneldik. Üst katta bir odanın kapısının önünde durduk, Memurlardan biri kapıyı vurdu, ardından içeri girdi. Kapı yarı aralık vaziyette içeride bir şeyler konuştuktan sonra memur tekrar yanımıza gelerek:

---İçeri gelin,

Diye seslendi. Biz içeri girdik, memurlar dışarıda kaldı. Yan yana ayakta, masada oturan adamın tam karşısında durduk. Üstü başı düzgün olan adam Savcı olmalıydı. Bizimle beraber polis memurlarının getirdikleri dosyayı açıp bir süre okudu, sonra bize dönerek konuşmaya başladı.

---Cemal Kırıntı; karakolda ifadende bulunan malın senin olduğunu açıklamışsın. Söyle bakalım nereye götürüyordun?

---Kimseye değil.

---Bunu sen mi içeceksin yani, güldürme beni,

---Evet.

Savcı yüzünü buruştururken aldığı cevabın hoşuna gitmediği açıkça ortadaydı.

---Kimden aldın bunu,

---Dosyada var Savcı Bey,

Savcı bir kere daha dosyaya baktı, bir şeyler okudu, ardından:

---Bakalım Hâkim ne diyecek?

Beni gösterdi.

---Bunu da mı alıştırıyorsun, ama bu çocuk hiçbir suçu kabul etmemiş,

---Onun bu işlerle alakası yok Savcı Bey, o sadece benim bir çalışanım.

İçim sevinçle doldu, Ustam beni koruyordu ve bunu açıkça göstermişti. Belki beni sevdiğini hiç belli etmemişti ama beni koruyor, suçumun olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Savcı:

---Korumaya çalış bakalım, Hâkimi de kandırabiliyor musun? Onun suçu yokmuş, külahıma anlat.

Deyince içimde yine korkular dolaşmaya başlamıştı. En büyük korkum özgürlüğümün elimden alınacak olmasıydı. Öyle ya hapisanede insan ne kadar özgür olurdu. Ta çocukluğumdan beri özgürce yaşamaya alışmış, başına buyruk biri olmuştum. Arabada çalışmayı da bu nedenle sevmiştim. Doyasıya geziyor, yeni yerler görüyordum. Acaba bir daha dışarıyı görebilecek miydim? Birden Savcı:

---Memur Bey!

Diye seslendi.

--- Bunları alın nezarethaneye götürün, öğleden sonra mahkemeye çıkacaklar, Dedikten sonra görevli memurlar bizi alıp koridora çıkardıklarında, koridorun iyice kalabalıklaştığını fark ettim. Kısa da olsa insanların bize olan bakışlarını izlediğimde, kimi acıyan, kimi sert bakışlarla, bazıları da anlamsız gözlerle baktıklarını görmüştüm. Etrafıma göz gezdirirken bana doğru dikkatlice bakan bir çift göz daha far ettim. Başı eşarplı genç bir kadın bana ilgiyle bakıyordu. Güzel bir kadındı, yaşı yirmi beşler civarında olmalıydı ama neden öyle bakıyordu? Dikkatle bakıyor ve beni inceden inceye süzüyordu, peki de neden? Beni tanıyan birimiydi, yoksa Ustamı mı tanıyordu? İlerlemeye devam ederken başımı çevirip baktığımda hala bana doğru baktığını fark ettim. İçim ürpermişti, bu bakışlardan.

Oldum olası kızlardan ve kadınlardan uzaktım. Ustam beni birkaç kere umumhaneye götürmek istediğinde kabul etmemiştim. Canım istememiş, içimden gelmemiş, o da bir daha ısrar etmemişti. Kendide gitmezdi, her halde benim için istemiş olmalıydı. Kadınlara olan ilgisizliğimin nedenini bilemiyordum. Belki küçükken kaybettiğim anneme tam doyamadığım için, beklide ana sevgisinden mahrum kalmanın verdiği isyan dolu duygulardandı. İçimde dinmeyen bir anne özlemi, duygularımı kasıp kavuruyordu.

Bizleri alt kata indirdiklerinde, orada kapıları sağlam birkaç oda gördüm ve bizi burada ayrı odalara koydular. Herhalde konuşmamızı istemiyorlar diye düşünüp kapısını açtıkları odaya çaresizce girdim. Odada tahta bir oturma vardı, oturağa otururken işin sonunu merak etmeye başladım. Üstüm başım hiçte iyi değildi, bu halde bir mahkeme çıkmayı kendime uydun bulmuyordum. Ama elimden de bir şey gelmiyor, beklemekten başka yapacak bir şeyimin olmadığını biliyordum. Bu genç yaşımda çözemediğim olayların içinde derdimi kimseye anlatamamış, ne hallere düşmüştüm. Hayatımda ikinci kez böyle bir olay başıma geliyordu.

Mehmet Macit

devam edecek